

ENZO ANDERLONI | MICHELANGELO DELL'EDERA | ALESSANDRO MASTROLUCA

ASCENSIUNEA LUI SINNER

TRADUCERE DIN ITALIANĂ DE BEATRICE BACIU

 VICTORIA
BOOKS

Titlul și subtitlul original: *DIVENTARE SINNER*
La storia della formazione sportiva di un campione: dalla prima partita ufficiale tra gli under 10 alla consacrazione come n° 1 del mondo
Autori: Enzo Anderloni, Michelangelo Dell'Edera, Alessandro Mastroluca

© 2024, 2025 Giunti Editore, Firenze-Milano,
www.giunti.it

© 2024, 2025 FITP- Federazione Italiana Tennis e Padel
Stadio Olimpico - curva Nord
Ingresso 44, Scala G - 00135 Roma
www.fitp.it

Credite foto

Getty Images: © Julian Finney 24, © Shaun Botterill 25,
© Nikolay Doychinov / AFP 26, © Adrian Dennis / AFP 31,
© Vaughn Ridley 32, © Matthew Stockman 48, © Clive Brunskill 49,
© Andy Cheung 51, © Julian Finney 52
© Adelchi Fioriti 19, 20, 21, 22, 23
© Antonio Milesi 17, 18
© FITP: 12, 13, 14, 15, 27, 28
© FITP / Giampiero Sposito: 29, 30, 33-47, 50
© Francesco Panunzio 9, 10, 11, 16
Si ringraziano per le fotografie gentilmente fornite:
Elisabeth Egarter 1; Andrea Mammarella 2, 3; Alex Kostner 4;
Wolfram Egarter 5; Heribert Mayr 6, 7, 8

Progetto grafico di copertina: Studio27 S.r.l.
Realizzazione editoriale: Studio27 S.r.l.
Redazione: Francesco Milo

© Publica, 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDERLONI, ENZO

Ascensiunea lui Sinner : povestea formării sportive a unui campion: de la primul meci

oficial sub 10 ani, până la consacarea ca numărul 1 mondial /

de Enzo Anderloni, Michelangelo Dell'Edera, Alessandro Mass ; trad. din lb. italiană de
Beatrice Baciu. - București : Publica, 2026

ISBN 978-606-722-748-2

I. Dell'Edera, Michelangelo
II. Mass, Alessandro
III. Baciu, Beatrice (trad.)

796

929

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Adina Vasile

REDACTOR-ŞEF: Ruxandra Tudor

DESIGN COPERTĂ: Alexe Popescu

REDACTOR: Luana Crăciun

CORECTOR: Cătălina Călinescu

DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Introducere <i>de Enzo Anderloni</i>	7
Partea întâi	
Un copil fără astâmpăr	13
<i>de Enzo Anderloni</i>	
Ochiul expertului Importanța multidisciplinarității într-un mediu propice dezvoltării.....	30
<i>De Michelangelo Dell'Edera</i>	
Partea a doua	
Primul meci oficial și anii petrecuți cu maestrul „Hebbi”	37
<i>de Enzo Anderloni</i>	
Ochiul expertului Evoluție prin conexiune, maturitate prin autonomie și conștientizare.....	74
<i>de Michelangelo Dell'Edera</i>	
Partea a treia	
Din Alto Adige până la cucerirea lumii	81
<i>de Enzo Anderloni</i>	

Ochiul expertului	
Performanță prin echipă, cuvintele-cheie ale Sistemului Italia	137
<i>de Michelangelo Dell'Edera</i>	
Tânăra Italie a crescut odată cu Sinner	141
Partea a patra	
Cupa Davis, Australian Open și numărul 1 mondial: tripla care l-a transformat într-un simbol	145
<i>de Alessandro Mastroluca</i>	
Meciurile oficiale ale lui Jannik Sinner	195

Introducere

A condus Italia spre cucerirea Cupei Davis după 47 de ani de așteptare, învingându-l, printre alții, pe liderul mondial, sârbul Novak Djoković. A câștigat primul său turneu de Grand Slam la Australian Open, după 48 de ani de la ultimul succes italian la acest nivel. În semifinale l-a învins din nou pe numărul 1 de atunci, Djoković, cel mai titrat jucător din istorie, cu 24 de titluri de acest calibru, și totodată cel care a dominat ierarhia tenisului profesionist mai mult timp decât oricine altcineva. Pe 10 iunie 2024, l-a detronat pe sârb în clasamentul ATP, devenind el însuși numărul 1 mondial. Jannik Sinner este fără îndoială un campion.

Un campion care aspiră la noi trofee și obiective, care mai are încă multe de îmbunătățit, dar a ajuns deja în vârf: acel loc 1 absolut, neatins până acum de un tenisman italian.

Sinner este un tânăr sportiv devenit un punct de reper nu doar prin rezultate și conduită, ci și prin caracterul neabătut al parcursului său: o evoluție constantă, treptată, cu toate accelerările și încetinirile ei firești. Cu zecile și zecile de victorii și înfrângeri, începând cu primul său meci oficial la categoria Under 10 ani – ca jucător legitimat al Federației (astăzi FITP*) – până la cel care i-a permis, pe 28 ianuarie 2024, la Melbourne, să ridice Cupa Norman Brookes. A străbate din nou acest drum este ca și cum ai urmări geneza unei capodopere artistice, fie că este vorba despre un roman, fie despre o frescă sau o sculptură. Înseamnă să încerci să identifici acele trăsături care, în cele din urmă, au făcut diferența. Înseamnă, de asemenea, să realizezi că, dacă o anumită cultură sportivă este răspândită în Italia, dacă școala de tenis promovează standarde superioare de predare și antrenament, iar calea spre excelență este deja trasată, aceasta devine accesibilă oricui decide să o parcurgă.

Campionii se nasc sau se formează? De ce nu ne este dat să avem și noi un Federer? Acestea erau cele mai frecvente întrebări în lumea tenisului italian între 1981 și 2010. Au fost 30 de ani în care la masculin am câștigat 25 de turnee în total (niciunul de nivel Masters 1000) și am ajuns de trei ori în sferturile de finală ale turneelor de Grand Slam: prin Cristiano Caratti la Australian Open, în 1991, Renzo Furlan la Paris, în 1995, și Davide Sanguinetti la Wimbledon, în 1998. Treizeci de ani care, deloc întâmplător, se află în centrul unei perioade și mai lungi: cei 47 de ani dintre cucerirea primei Cupe Davis, în 1976, și cel de-al doilea

* Federația Italiană de Tenis și Padel (n.t.).

succes mondial al echipei, la Malaga, în noiembrie 2023. Sau cei 48 de ani dintre victoria lui Adriano Panatta la Roland Garros și triumful lui Jannik Sinner la Australian Open, în ianuarie 2024.

Răspunsul la prima întrebare este mai simplu decât s-ar putea crede. Dezvoltarea sportului profesionist, precum și compararea diverselor culturi și experiențe au demonstrat că poți deveni campion – în sensul de sportiv de succes, capabil să câștige titluri mari – prin muncă. Multă muncă, făcută în mod ireproșabil, pornind de la calitățile de bază evidente, care nu sunt însă apanajul exclusiv al celor mai faimoase superstaruri. Nu doar Borg și McEnroe, Agassi și Sampras, Federer, Nadal și Djoković au triumfat. Și Lleyton Hewitt, Juan Carlos Ferrero sau Daniil Medvedev au câștigat turnee de Grand Slam și au fost „numărul 1”. Tablourile de onoare și istoricul clasamentului mondial sunt dovada vie în acest sens.

Cât despre cea de-a doua, s-a înțeles că era o pistă falsă: să te întrebi de ce un tenismen cu calități de campion nu se năștea în Italia era de două ori greșit. Ne liniștea doar conștiința, punând obținerea succesului pe seama destinului, a norocului sau a ghinionului. În plus, denatura realitatea: potențiali campioni s-au născut chiar și în acei ani de secetă. Este suficient să ne gândim la numeroasele succese la juniori pe care Italia le-a obținut între 1981 și 2010 (Claudio Pistolesi, campion mondial la juniori în 1985, Diego Nargiso, câștigătorul turneului de juniori de la Wimbledon, în 1987, Andrea Gaudenzi, numărul 1 mondial la juniori, care a triumfat și în turneele de la Roland Garros și US Open Under 18, în 1990) – o multitudine

de mari speranțe care, ulterior, nu au reușit să repete performanța la un nivel la fel de ridicat în circuitul profesionist.

Așadar, adevărata întrebare care trebuia pusă nu era: de ce la noi nu se naște niciodată un Federer (un Nadal sau un Djoković)? De fapt, ar fi trebuit să ne întrebăm: dacă noul Roger s-ar naște aici, ar mai deveni el Federer?

Munca de reconstrucție și dezvoltare a tenisului italian, întreprinsă în ultimii 20 de ani de către structura sa de conducere, FITP, s-a desfășurat tocmai în încercarea de a oferi un răspuns afirmativ la această întrebare. S-a conștientizat cât de importantă era lărgirea bazei și crearea unei rețele de selecție cât mai dense pentru recrutarea viitorilor campioni – tineri sportivi dispunând de calitățile necesare pentru a visa să devină lideri mondiali. Exista certitudinea că adevăratul succes va veni dacă toți cei care se lansează cu pasiune și determinare în aventura tenisului de performanță vor reuși să devină „propriii campioni”. Cu alte cuvinte, dacă vor avea posibilitatea să-și exprime întregul potențial, perfecționându-se zi de zi ca sportivi și ca oameni, urmând astfel un traseu extraordinar de formare personală, care să culmineze la nivel regional sau național. Sau, de ce nu, în clasamentul ATP.

Refacerea firului poveștii sportive a lui Jannik Sinner, cu un accent deosebit asupra perioadei în care nu „devenise Sinner”, altfel spus, când încă nu era privit drept un potențial număr 1, reprezintă modalitatea de a evidenția tot ceea ce este excepțional la el și la parcursul său, împreună cu ceea ce a

devenit deja normalitate pentru un tenismen aflat în dezvoltare, astăzi, în Italia. Să „devii Sinner” e ceva ce poți să faci doar dacă ești Jannik, dacă ai muncit și continui să o faci în fiecare zi, așa cum a făcut el, punându-ți în valoare remarcabilele calități fizice și intelectuale. Urmărindu-i însă pașii pe arenele de joc (iar la început pe pârtiile de schi și apoi pe gazonul de fotbal), descoperim că terenul pe care a călcat era bine pregătit și bogat în nutrienți, ideal pentru ca fiecare sămânță să dea roade.

Nu este o întâmplare că, în timp ce Jannik a devenit Sinner și continuă să progreseze, în jurul său se afirmă – și strălucesc la cel mai înalt nivel – mulți dintre colegii săi de generație și nu numai. Sunt tineri cu care a împărțit aceeași pâine: primele turnee FITP, cantonamente, competiții regionale și naționale (precum Coppa delle Province* sau Coppa Belardinelli**), campionatul italian de juniori, convocarea la echipa națională de juniori, primele turnee internaționale din circuitul Tennis Europe și apoi ITF, până la primele sale puncte ATP.

Nu este o întâmplare că, pe tabloul principal al Campionatelor Naționale ale Italiei Under 12, tradiționala Coppa Lambertenghi***, din sezonul 2013, îi găsim pe Jannik Sinner, un excelent semifinalist, dar și pe Matteo Arnaldi (cea mai bună clasare, locul 30

* Campionat italian de tenis de echipă Under 10, atât masculin, cât și feminin (n.t.).

** Competiție de tenis italiană pentru echipele regionale Under 11/12, dedicată memoriei lui Mario Belardinelli, un antrenor emblematic pentru valori precum fairplayul și pasiunea (n.t.).

*** Numele turneului național Under 12; un turneu istoric, care se desfășoară anual la Clubul de Tenis „Alberto Bonacossa” din Milano (n.t.).

ATP) și Lorenzo Musetti (cea mai bună clasare, locul 15 ATP), coechipierii săi din echipa Italiei campioană mondială în Cupa Davis. Îi mai întâlnim pe Flavio Cobolli (cea mai bună clasare, numărul 30 ATP), care a intrat în Top 100 în 2024, pe Giulio Zeppieri (cea mai bună clasare, numărul 110 ATP) și pe Mattia Bellucci (cea mai bună clasare, numărul 98 ATP*), care au toate calitățile pentru a deveni ei înșiși campioni. Tineri care au crescut în Lazio, Liguria sau Lombardia, nu doar în Alto Adige, cu instructori și antrenori diferiți de cei ai lui Sinner, ajungând să formeze o echipă tânără și foarte puternică, de viitor, căreia i se vor alătura cu siguranță mulți potențiali campioni, grație acestui teren atât de fertil. O generație care poate conta pe o certitudine fără precedent: să devii Sinner este posibil, iar Jannik a demonstrat asta.

* Date actualizate pe 27 ianuarie 2025 (n.a.).

Partea întâi

Un copil fără astâmpăr

E un copil cu o coamă de păr roșcat, care nu stă o clipă locului. Nu are nici 4 ani când Andreas Schönegger, instructorul căruia i l-au încredințat părinții, îi pune în mână prima rachetă de tenis, puțin cam mare pentru el.

Jannik o apucă cu amândouă mâinile și, între două încercări de a lovi mingea, o sprijină cu vârful de pământ. Este prea grea pentru un băiețel atât de firav, cu brațe și piciorușe care te duc cu gândul la Semola*, tânărul aspirant la tronul regelui Arthur din „Sabia din stâncă”, clasicul film de desene animate al lui Walt Disney.

Cu toate acestea, încă de la primele atingeri ale mingii se dovedește a fi un ștregar: ținta lui nu e terenul, ci instructorul. Jannik ține racheta cu ambele mâini, atât pentru loviturile de dreapta, cât și pentru rever, și ochește silueta lui Andreas, un prieten al

* Porecla micului Arthur (Wart), în versiunea italiană a filmului (n.r.).

tatălui său. Lovește mingea cu toată puterea, iar dacă îl nimerește sau e pe-aproape să o facă, râde. Se distrează de minune.

Este cea dintâi imagine cu Jannik Sinner pe un teren de tenis pe care o are primul său instructor, Andreas Schönegger, în Sesto* Pusteria, într-o zi de iunie a anului 2005.

iPhone-ul încă nu există, însă Facebook și YouTube da, chiar dacă sunt abia la început. Numărul 1 în tenisul mondial este Roger Federer, care, la 23 de ani, a câștigat deja de două ori turneul de la Wimbledon și este pe punctul de a-l încheia victorios și pe al treilea, consecutiv. Însă tocmai a explodat și un anume Rafael Nadal, în vârstă de 19 ani, care a cucerit primul său titlu la Internazionali BNL d'Italia** (IBI) și primul său turneu la Roland Garros.

Cel mai bun italian din clasamentul ATP este Filippo Volandri, are 23 de ani și este clasat pe locul 32. În Top 100 se află Davide Sanguinetti, 32 de ani, locul 64; Potito Starace, 23 de ani, locul 86; și Andreas Seppi, 21 de ani, locul 88.

Sesto, sau mai degrabă Sexten, așa cum îi spun locuitorii săi, este sătucul cu 1 860 suflete în care locuiește Jannik Sinner din ziua în care a venit pe lume, 16 august 2001. Nașterea sa a fost înregistrată în San Candido (Innichen), deoarece acolo se află spitalul cu maternitatea ce deservește populația din Alta Pusteria.

Suntem pe un mic petic de pământ italian, faimos pentru extraordinara frumusețe a munților săi, Dolomiții, unul dintre cele șase situri naturale ale

* Comună din provincia Bolzano-Trentino-Alto Adige (n.t.).

** Cunoscut și ca Openul Italiei (n.t.).

Italiai incluse în Patrimoniul Mondial UNESCO. Ne aflăm, totodată, în cea mai estică localitate a regiunii Trentino-Alto Adige. Aceasta este situată dincolo de ceea ce este cunoscut sub numele de demarcația alpină: Rio Bianco, ce izvorăște din Croda Rossa (în pasul Monte Croce Comelico) și care, traversând valea, devine Rio Sesto, iar la San Candido se varsă în Drava, un afluent al Dunării, marele fluviu al Europei Centrale care străbate Viena și Budapesta în drumul său spre Marea Neagră. Dată fiind poziția sa, la sfârșitul Primului Război Mondial, Sesto urma să rămână între granițele Austriei. De altfel, la Conferința de Pace de la Paris se stabilise ca granițele naturale să fie luate drept reper pentru delimitările teritoriale. Sesto era situată dincolo de Pasul Dobbiaco*, iar Austria dorea să o păstreze. Numai că armata italiană a reușit să o cucerească în noiembrie 1918, coborând prin pasul Monte Croce Comelico, așa că în 1920 a trecut oficial sub suveranitatea italiană.

Această scurtă digresiune istorico-geografică nu își propune să fie un exercițiu de erudiție. Ea servește la plasarea în acest loc a primelor lovituri de rachetă ale lui Jannik și ne ajută să înțelegem de ce atunci când, la vârsta de 14 ani, a părăsit locurile natale pentru a-și urma visul de a deveni tenismen, vorbea practic doar germana. Limba de acasă, limba bunicilor și a părinților săi, a lumii în care se născuse și crescuse. Un univers uman bogat în valori simple și importante, consolidat de-a lungul secolelor de amplasarea sa într-un context natural în care stânca devine un element

* Trecătoare montană, situată în Alpii Dolomiți din Tirolul de Sud, Italia (n.t.).

încântător al peisajului, dar și o trăsătură de caracter necesară celor care trăiesc zi de zi chiar la poalele ei.

Din Sesto, sau mai precis din Moso, începe Val Fiscalina, o vale splendidă, care traversează Parcul Natural „Tre Cime”^{*} di Lavaredo. După ceva mai mult de patru kilometri – o plimbare încântătoare vara și o impresionantă pistă de schi fond iarna – se ajunge la refugiul Fondovalle, Talschlusshütte în germană. De la casa familiei Sinner sunt doar cinci kilometri, drum pe care părinții lui Jannik, Hanspeter și Siglinde, îl parcurgeau zilnic pentru a merge la lucru; el era bucătar la renumitul refugiu, iar ea se ocupa de clienți în sală.

Astăzi, tatăl s-a desprins de acel loc de muncă și își poate însoți fiul în multe turnee din întreaga lume, făcând parte din echipa sa, în timp ce mama a rămas să administreze „Haus Sinner”, transformată într-o pensiune care le oferă turiștilor apartamente de vacanță foarte primitoare.

Dacă vrem să ne imaginăm atmosfera în care Jannik a făcut primii pași în tenis, acesta este universul la care trebuie să ne raportăm. Cel al unei familii obișnuite, care trăiește într-un mic sat de munte, ce este, totodată, o renumită destinație turistică. Părinți care lucrează într-un domeniu solicitant, așa cum este cel al ospitalității, având și doi copii de crescut – cu ajutorul bunicilor, Josef și Maria, care au grijă de ei când mama și tata sunt la lucru.

Sunt doi copii deoarece în 1998, cu trei ani înainte de nașterea lui Jannik, în casa Sinner a sosit Mark,

* Trei creste (n.t.).

născut la Rostov, în Rusia, adoptat la vârsta de 9 luni. La acea vreme, Hanspeter și Siglinde, născuți în 1964, respectiv 1966, credeau că nu pot avea copii, așa că primirea lui Mark în familie a însemnat o mare bucurie. O bucurie la care s-a adăugat, pe neașteptate, venirea pe lume a lui Jannik, care a îmbogățit un nucleu familial pentru care soții Sinner s-au considerat întotdeauna binecuvântați.

Primul instructor de schi și tenis

Casa este plină de viață, iar familia Sinner își dă repede seama că Jannik este un copil foarte energic. Are nevoie să se miște, să se joace, să fie activ. Un motiv în plus ca, atunci când puștiul ajunge la vârsta grădiniței, doamna Siglinde să apeleze la ajutorul unui prieten de familie, Andreas Schönegger, cel pe care l-am întâlnit în San Candido – unde lucrează și în prezent – și care, în povestea formării sportive a lui Sinner, va rămâne „primul său instructor”.

Sportul cu care a început „drăcușorul roșcat” nu a fost însă cel cu racheta, după cum ne povestește Schönegger:

Totul a pornit de la faptul că îi cunoșteam foarte bine părinții. Lucrasem cu ei la restaurantul hotelului Kreuzberg, din pasul Monte Croce, cu mulți ani în urmă. Hanspeter era un bucătar desăvârșit, unul dintre cei mai buni din zonă. El lucra în bucătărie, iar Siglinde și cu mine serveam în sală. Urmasem o școală hotelieră, iar prima mea meserie a fost cea de ospătar. După-